

จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโล

ผู้เป็นอัครทูต

ถึงคริสตจักรที่เมืองเซสะโลนิกา

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเป็พติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเป็พติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ คร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายชื่อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากฉบับแรกของเปาโล

ผู้เป็นอัครทูต

ถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา

บทนำ 1 เธสะโลนิกา: เธสะโลนิกาเป็นเมืองอิสระในแคว้นมาซิโดเนียและเป็นมหานครที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในแคว้นนั้น เปาโลได้เดินทางไปที่นี่หลังจากการรับใช้ในเมืองฟีลิปปีและใช้เวลาประมาณหนึ่งเดือนในการเทศนาสั่งสอนก่อนที่จะถูกฝูงชนขับไล่ออกจากเมือง ดู กิจการ 17:1-9 ท่านเดินทางต่อไปตามแนวแหลมกรีกจนมาถึงเมืองโครินธ์ในที่สุดซึ่งเป็นที่ที่ท่านเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ มีคนเชื่อกันว่านี่เป็นจดหมายฝากฉบับแรกสุดของเปาโล บางคนคาดว่ามันถูกเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 51 บางคนก็ ค.ศ. 54 ใจความหลักที่ชัดเจนของจดหมายฝากฉบับนี้คือ เพื่อเสริมกำลังคริสตจักรอายุที่ยังอ่อนแอที่เปาโลได้ตั้งขึ้นในเมืองเธสะโลนิกา เห็นได้ชัดว่าอัครทูตท่านนี้ต้องการที่จะเสริมกำลังคริสตจักรอายุนี้ในบทที่ 1 ท่านเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับความประพฤติอันดีงามของท่านและคำเตือนสติที่ท่านมีต่อพวกเขา ขณะอยู่กับพวกเขาในบทที่ 2 ท่านแจ้งให้พวกเขาทราบเกี่ยวกับภาระที่ท่านแบกรับเพื่อพวกเขา ในบทที่ 3 ท่านนำเสนอคำสั่งสอนและคำเตือนสติ รวมถึงคำสอนเกี่ยวกับอวสานกาลในบทที่ 4 ท่านปิดท้ายพระธรรมเล่มนี้ด้วยคำกำชับเพิ่มเติมและความเห็นทิ้งท้ายในบทที่ 5

*****

ภาพรวมของ 1 เศสะโลนิกา 1: นอกจากคำทักทายของเปาโลแล้ว บทแรกของ 1 เศสะโลนิกายังมีลักษณะเป็นการให้กำลังใจคริสตจักรอายุน้อยซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองเศสะโลนิกาด้วย เราเห็นถึงความเปราะบางและความอ่อนแอของคริสตจักรแห่งนี้ซึ่งท่านมีเวลาเพียงเดือนเดียวในการสั่งสอนพวกเขา น้ำเสียงของบทแรกนี้มีลักษณะเป็นการให้กำลังใจคริสตจักรอายุน้อยและผู้เชื่อใหม่

1 ธส 1:1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเศสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระองค์และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เราเห็นชัดเจนถึงคำทักทายของเปาโล และเพื่อนร่วมงานของท่าน “เปาโล สิลวานัส และทิโมธี” สilas เป็นชื่อที่ย่อมาจาก *ซิลวานัส* และเห็นได้ชัดว่าสองชื่อนี้สื่อถึงคนๆเดียวกัน เราจำได้ว่าเปาโลและซิลาสเพิ่งถูกปล่อยตัวออกมาจากคุกในเมืองฟิลิปปีในกิจการ 16 ก่อนที่พวกเขาจะเดินทางไปยังเมืองเศสะโลนิกานิดเดียว

เห็นได้ชัดว่าซิลวานัสเป็นชื่อที่เป็นทางการมากกว่าและถูกใช้ในคำทักทายอย่างเป็นทางการของจดหมายฝากฉบับนี้ ทิโมธีก็เดินทางร่วมกับเปาโลในการรับใช้ตอนนั้น แม้ทั้งสามคนนี้จะถูกเอ่ยชื่อแบบเท่าเทียมกัน แต่เราไม่ควรคิดเอาเองว่าซิลาสหรือทิโมธีมีส่วนในการเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยมากไปกว่าการมีส่วนแบบเฉินๆเท่านั้น อาจเป็นไปได้ว่าคนใดคนหนึ่งหรือทั้งคู่อาจช่วยเขียนตามคำบอกของเปาโล อย่างไรก็ตาม พวกเขาทั้งสามก็เคยไปที่เมืองเศสะโลนิกา พวกเขาถูกเอ่ยถึงเพราะจุดประสงค์ของพระธรรมเล่มนี้คือ เพื่อหนุนใจคริสตจักร ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งพหูพจน์ตลอดจดหมายฝากฉบับนี้

จดหมายฉบับนี้ถูกเขียนถึง “คริสตจักรของชาวเมืองเศสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า” โปรดสังเกตว่าจดหมายฝากฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงพี่น้องทั้งหลายที่เชื่อและที่จริงใจเท่านั้น แต่เขียนถึง “คริสตจักรของชาวเมืองเศสะโลนิกา” แม้คริสตจักรเองจะประกอบด้วยพี่น้องทั้งหลายที่เชื่อและจริงใจ แต่ผู้รับจริงๆก็คือ คริสตจักรท้องถิ่นนั้น ข้อความของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ถูกส่งผ่านมายังคริสตจักรท้องถิ่นและถูกส่งต่อไปยังคริสตจักรที่มี

ลักษณะดังกล่าวมาตลอดทุกยุคสมัย คริสตจักรนี้ ซึ่งเหมือนกับคริสตจักรแห่งใดแห่ง อยู่ใน “พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า”

เช่นเดียวกับในจดหมายฝากทุกฉบับของเปาโลที่ท่านเขียนในเวลาต่อมา ท่านเริ่มต้นด้วยการทูลขอพระคุณและสันติสุข แม้ทั้งสองสิ่งนี้เป็นเรื่องธรรมดาตลอดทั่วพระคัมภีร์ใหม่ แต่เราก็ไม่ควรมองข้ามหรือเห็นว่าเป็นสิ่งไม่สำคัญ การทูลขอพระคุณให้แก่เราหลังจากที่เราได้รับความรอดแล้วเป็นสิทธิพิเศษอันมีค่าซึ่งสื่อถึงความประเสริฐ พระพร กำลัง และความช่วยเหลือของพระเจ้า สันติสุขเป็นผลของการทำงานของพระคุณของพระเจ้าในใจของเราหลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว ในที่นี้เปาโลไม่ได้พูดถึงสันติสุขกับพระเจ้า เพราะเรื่องนี้ถูกจัดการเรียบร้อยแล้ว เมื่อเราถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม แต่หมายถึงสันติสุขของพระเจ้าซึ่งมาจากพระเจ้าเมื่อเราปฏิบัติตามข้อกำหนดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระคุณและสันติสุขดังกล่าวสุดท้ายแล้วมาจาก “พระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า”

1 ทธ 1:2 อัครทูตท่านนี้พุ่งตรงสู่วัตถุประสงค์ของการให้กำลังใจทันที เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เฝ้าถึงท่าน ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านขอบพระคุณพระเจ้าและอธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้ แต่ดูเหมือนว่าท่านพูดถึงเรื่องนี้เพื่อบอกให้พวกเขาารู้เพื่อที่จะยกชูจิตวิญญาณและเสริมกำลังพวกเขา การรู้เรื่องดังกล่าวเป็นกำลังใจให้แก่ผู้คนของพระเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ การรู้ว่าใครบางคนกำลังอธิษฐานเพื่อเราอยู่ก็เป็นกำลังใจแล้ว ขนาดยังไม่พูดถึงการที่พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานดังกล่าวด้วยซ้ำ

1 ทธ 1:3 ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เปาโลกล่าวต่อไปว่า พวกท่านระลึกถึง “อย่างไม่หยุดหย่อน” ในคุณลักษณะสามประการของผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกา (คำที่แปลว่า อย่างไม่หยุดหย่อน (อาเดียและอิฟ โดออส) เป็นคำเดียวกับที่ใช้ใน 1 เธสะโลนิกา 5:17) ความหมายของคำนี้ก็คือ ‘อย่างไม่หยุดยั้ง’ คุณธรรมสามประการที่เปาโลระลึกถึงคือ (1)

“กิจการที่เกิดจากความเชื่อ” ตลอดหนังสือเล่มนี้ เปาโลเตือนความจำพวกเขาซ้ำๆ และชมเชยพวกเขาในเรื่องความเชื่อของพวกเขา อย่างที่สองคือ เปาโลระลึกถึง (2) “การงานที่เนื่องมาจากความรัก” คำที่แปลว่า การงาน (คอปอส) เกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ของการงานมากกว่า เช่น ความเหนื่อยล้า หรือปัญหาต่างๆที่เกิดจากความเหนื่อยล้า เปาโลอาจหมายถึงการจลาจลและความวุ่นวายซึ่งเกิดขึ้นที่เมืองเธสะโลนิกา และการที่คริสเตียนอายุน้อยเหล่านี้ปกป้องและนำส่งพวกท่านไปด้วยความปลอดภัย ดู กิจการ 17:5-10 สุดท้ายท่านพูดถึง (3) “ความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวัง” คำที่แปลว่า ความพากเพียร (ฮูพอมอเน) มีความหมายด้วยว่า ความเพียรพยายาม นี่สื่อให้เห็นว่าแม้เกิดการต่อต้านที่เมืองเธสะโลนิกา แต่ผู้เชื่ออายุน้อยเหล่านี้ก็ยังพากเพียรต่อไป เพราะความหวังของพวกเขาใน “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” วลีที่ว่า “ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา” อาจแปลตรงตัวได้ว่า ‘ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดาของเรา’

1 ธส 1:4 พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงสรรทานทั้งหลายไว้แล้ว เปาโลมุ่งที่จะให้กำลังใจคริสตจักรชาวเมืองเธสะโลนิกาต่อไปโดยบรรยายถึงพวกเขาว่าเป็น (1) พี่น้องทั้งหลาย และ (2) ผู้เป็นที่รัก ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ท่านเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับการที่ “พระเจ้าได้ทรงสรร” พวกเขาไว้แล้ว ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเขาไว้สำหรับพระองค์เองแล้วในพระคริสต์ นี่เป็นสิทธิพิเศษจริงๆ และเป็นเหตุให้เกิดกำลังใจได้เยอะทีเดียว เช่นเดียวกับในที่อื่น การทรงเลือกในที่นี้เป็นการทรงเลือกกลุ่มคนมากกว่าเป็นรายบุคคล เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเลือกชนชาติอิสราเอลในอับราฮัม พระองค์ก็ทรงเลือกคริสตจักรในพระคริสต์ด้วย ผู้ใดใครมาก็เชิญมา

1 ธส 1:5 เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้วางใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่าเราเป็นใครในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน ท่านเตือนความจำพวกเขาต่อไปว่า ข่าวประเสริฐของพวกท่าน (นั่นคือข่าวประเสริฐที่พวกท่านประกาศ) “มีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้วางใจอันเต็มเปี่ยม” เปาโล

เตือนความจำพวกเขาว่า ตอนที่ท่านมาที่เมืองเซสะโลนิกา ข้อความของท่านไม่ได้เป็นมาด้วย ถ้อยคำเท่านั้นแต่เป็นมาด้วย (1) ฤทธิ์เดช (เห็นได้ชัดว่ามาจากพระเจ้า), (2) การทรงสถิตอยู่ด้วย ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และ (3) ด้วยความไว้อันเต็มเปี่ยม คำที่แปลเช่นนั้น (*พลรอฟอเรีย*) มีความหมายว่า ‘ความมั่นใจซึ่งทำให้เกิดความเชื่อมั่น’ (คือ ซึ่งพึงใจ) นี้สื่อถึงแก่นแท้ของการ พึงใจ เมื่อดูความหมายรวมๆแล้ว เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่า การเทศนาของท่านถูกสำแดง โดยฤทธิ์เดชที่ทำให้เกิดการพึงใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นอกจากนี้ท่านเตือนความจำพวกเขาต่อไปว่า พวกเขาทราบอยู่แล้วว่าพวกท่านเป็นคนอย่างไรเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกเขาเพราะเห็น แก่พวกเขา ท่านจึงพูดถึงความประพฤติอันเหมาะสมของพวกท่านขณะอยู่ที่นั่น ท่านจะพูดถึง เรื่องนี้เพิ่มเติมในบทต่อไป ดู 2:1-11 สิ่งนั้นในตัวมันเองก็ก่อให้เกิดกำลังใจแล้ว ดังนั้นแก่นแท้ ของข้อนี้ก็คือ ลักษณะเฉพาะตัวของการเทศนาของพวกท่านรวมถึงลักษณะเฉพาะตัวของ ความประพฤติของพวกท่าน

1 ธส 1:6 และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้ รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ อัครทูตท่านนี้เตือนความจำพวกเขาต่อไปว่าพวกเขา “ก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้ เป็นเจ้า” คำพูดนี้สื่อถึงความกระวนกระวายของเปาโลว่าพวกเขาอาจหวั่นไหวได้ ท่านจึงเตือน ความจำพวกเขาถึงความมุ่งมั่นในตอนแรกของพวกเขาที่จะไม่เพียงดำเนินตามรอยเปาโลเท่านั้น แต่ดำเนินตามรอยขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย เปาโลเตือนให้พวกเขาระลึกถึงการที่พวกเขาต้อนรับ ข่าวประเสริฐด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก คำนี้แปลมาจาก *ธลิพิซิส* ซึ่งมีความหมายว่า ‘ความขู่ขาก’ หรือ ‘ความทุกข์เวทนา’ แม้พวกเขาได้ต้อนรับพระคริสต์ในยามที่เจอกับการต่อต้านและความขู่ขาก แต่พวกเขาก็มี “ความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” การเผชิญกับการต่อต้านและการข่มเหงเพราะเหตุพระเยซูคริสต์จะก่อให้เกิดความยินดีจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ใน แบบที่สถานการณ์อื่นใดก็ทำไม่ได้

1 ธส 1:7 จากนั้นท่านก็มุ่งที่จะให้กำลังใจพวกเขาโดยชมเชยพวกเขาในการที่พวกเขาเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา ความเชื่อมั่นของพวก

เขาในยามถูกข่มเหงได้กลายเป็นแบบอย่าง หรือถึงกับเป็นรูปแบบเลยด้วยซ้ำ สำหรับคริสเตียนทุกคนในแคว้นนั้น มาซิโดเนียเป็นแคว้นทางตอนเหนือของประเทศกรีซซึ่งเมืองเธสะโลนิกาที่อยู่ใต้อาคาญาเป็นแคว้นทางตอนใต้ของแหลมกรีกซึ่งรวมถึงเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นที่ๆ เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง คริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกาที่ยังอายุน้อยเหล่านี้ได้กลายเป็นรูปแบบและเป็นแบบอย่างให้กับพี่น้องคนอื่นๆ ในแคว้นนั้น เปาโลเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อให้กำลังใจพวกเขามากขึ้น

1 ธส 1:8 เปาโลให้กำลังใจพวกเขาและเตือนความจำพวกเขาต่อไปถึงการรับใช้ของพวกเขาเอง เพราะว่าพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก ช่างเป็นคำชมฝ่ายวิญญาณอันแสนวิเศษ จากคริสเตียนใหม่เหล่านี้ ข่าวประเสริฐได้แพร่ไปทั่วแคว้นบ้านเกิดของพวกเขา (แคว้นมาซิโดเนีย) และแคว้นที่อยู่ใกล้เคียง (แคว้นอาคาญา) ช่างเป็นคำพยานชีวิตที่ยอดเยี่ยมสำหรับคริสตจักรที่นำวิญญาณ อันที่จริงแล้ว ข่าวเรื่องความเชื่อของพวกเขาได้แพร่กระจายไปทั่วจักรวรรดิโรมัน นี่เป็นคริสตจักรที่เป็นพยานทั้งในละแวกใกล้เคียงและส่งข่าวประเสริฐไปยังต่างแดนด้วย เปาโลชมเชยพวกเขาที่ท่านไม่จำเป็นต้องออกความเห็นอะไรเพิ่มเติมอีกเกี่ยวกับชื่อเสียงของพวกเขา

1 ธส 1:9 เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ ขณะที่เปาโลและคณะของท่านเดินทางไป ท่านก็ได้เจอกับคนอื่นๆ ที่มารายงานให้พวกท่านทราบเกี่ยวกับพันธกิจของพวกท่านที่มีต่อคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา นี้ไม่ได้เน้นที่เปาโลและคณะของท่าน แต่เน้นที่พี่น้องชาวเมืองเธสะโลนิกา, ชื่อเสียงของพวกเขา และคำพยานของพวกเขา กล่าวโดยเฉพาะเจาะจงก็คือ คำพยานที่ว่าพวกเขา “ได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้” นี่เป็นคำพยานที่มีพลังมากจริงๆ ข่าวเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวได้แพร่ไปล่วงหน้าพวกเขา พวกเขาได้

(1) “ละทิ้งรูปเคารพ (พระเทียมเท็จที่ไม่มีชีวิต) และหัน (กลับใจใหม่) มาหาพระเจ้า” (2) “รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้”

1 ธส 1:10 และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

นอกจากนี้ชื่อเสียงของคริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกาวัยเยาว์เหล่านี้ยังรวมถึงความมุ่งมั่นของพวกเขา (3) ที่จะ “รอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์” นี้สื่อชัดเจนถึงการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและการรอคอยการเสด็จกลับมอดังกล่าวของพี่น้องชาวเมืองเธสะโลนิกา เปาโลไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะสอดแทรกความจริงเกี่ยวกับการฟื้นคืนพระชนม์ ท่านเขียนว่า “ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” เกรงว่าจะมีผู้ใดสงสัยว่าท่านกำลังหมายถึงใคร ท่านจึงเสริมว่า “คือ พระเยซู” นอกจากนี้ท่านเสริมด้วยว่าพระองค์ได้ทรง “ช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น”

มีความเป็นไปได้ที่สำคัญสองประการเกี่ยวกับวลีสุดท้ายนี้ ประการแรกคือ พระพิโรธ (พระอาชญา) แห่งการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งถูกพูดถึงใน ยอห์น 3:36 อย่างไรก็ตามเราควรหมายเหตุด้วยว่าพระพิโรธนั้นกำลังมีผลอยู่แล้ว แต่พระพิโรธที่ถูกพูดถึงตรงนี้ยังไม่ถึง นี่จึงน่าจะหมายถึงยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่งซึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็น “วันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์” ในวิวรณ์ 6:17 เนื่องจากพระพิโรธดังกล่าวยังไม่ถึง มันจึงเข้ากับบริบทตรงนี้มากกว่า ดังนั้นมีการบ่งชี้ชัดเจนถึงการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปี นี้สอดคล้องกับความจริงที่คล้ายคลึงกันใน 1 เธสะโลนิกา 5:9

ดังนั้นในสองข้อสุดท้ายของบทนี้ เปาโลพูดถึง (1) การกลับใจใหม่, (2) การปรนนิบัติพระเจ้า, (3) การรอคอยการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้า, (4) การเป็นขึ้นจากตาย และ (5) การบอกเป็นนัยเกี่ยวกับการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปี

*****

ภาพรวมของ 1 เศสะโลนิกา 2: บทที่สองนี้สานต่อเป้าหมายของการให้กำลังใจต่อไป เปาโลเตือนความจำคริสตจักรว่าพวกท่านสัตย์ซื่อและเหมาะสมอย่างไรขณะอยู่ที่เมืองเศสะโลนิกา

1 ธส 2:1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่าการที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย อัครทูตท่านนี้กล่าวในทำนองเดียวกันต่อไป โดยหมายความว่าสิ่งที่พวกท่านมาหาชาวเมืองเศสะโลนิกานั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย อย่างไรก็ตาม จุดสนใจของบทนี้ไม่ใช่ชาวเมืองเศสะโลนิกาแล้ว แต่เป็นเปาโลและคณะของท่าน ในบทนี้ท่านกล่าวยืดเยื้อเพื่อเตือนความจำคริสตจักรที่เมืองเศสะโลนิกาถึงพฤติกรรม, ความประพฤติดีงาม และอุปนิสัยของคณะของท่าน ขณะที่พวกท่านอยู่ที่เมืองเศสะโลนิกา นี่อาจสื่อว่าคริสตจักรที่เมืองเศสะโลนิกาก็ประทับใจเป็นอย่างมากกับพฤติกรรม, ความดีงาม และอุปนิสัยของเปาโลและคณะของท่านขณะอยู่ที่นั่น เห็นได้ชัดว่าท่านพยายามจุดประกายความชื่นชมนั้นให้ลุกขึ้นอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม วัตถุประสงค์ไม่ใช่เพื่อที่พวกเขาจะได้รับรางวัลอะไร แต่จุดประสงค์ที่ชัดเจนก็คือ เพื่อกระตุ้นพี่น้องที่อาจเกิดความหวั่นไหวเหล่านี้โดยการเตือนความจำพวกเขา

1 ธส 2:2 แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอภัยสต่างๆมาแล้วที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เรายังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย ท่านจึงเตือนความจำพวกเขาถึงสภาพการณ์แวดล้อมต่างๆตอนที่ท่านมาถึงเมืองเศสะโลนิกา ตอนนั้นพวกท่านเพิ่งมาจากเมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นที่ๆท่านและศิลาสถูกปฏิบัติอย่างดูหมิ่นในการที่พวกท่านถูกจับกุม, ถูกซ้อม, และถูกกักขังเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ คู กิจการ 16 อย่างไรก็ตามเปาโลประกาศว่าพวกท่าน “มีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย”

คำที่แปลว่า อุปสรรค (*ฮา โทน* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *agony*) มีความหมายว่า ‘ความขัดแย้ง’ และ ‘การต่อสู้ดิ้นรน’ นี้สื่อถึงการต่อต้านที่เปาโลและคณะของท่านได้รับหลัง

จากมาถึงที่เมืองเธสะโลนิกา อย่างไรก็ตามพวกท่านก็มีใจกล้าในการประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า ทั้งๆที่เจอกับความยุ่งยากพวกเขาก็เป็นพยานอยู่ดี

1 ธส 2:3-4 เพราะว่า คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการ โสโครก หรืออุบายใดๆ 4 แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึง ประกาศไป ไม่ใช่เพื่อเป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสูงตร ใจเรา

ท่านเตือนความจำพวกเขาว่า “คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการ โสโครก หรืออุบายใดๆ” ราวกับว่าเพื่อเสริมกำลังพี่น้องที่หวั่นไหว เปาโลจึงเตือนให้พวกเขา ระลึกถึงลักษณะเฉพาะตัวของการเทศนาของพวกท่าน “ไม่มีการหลอกลวงของคนลวง ไม่มีแรง จูงใจที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่มีเล่ห์เพทุบาย พวกท่านเป็นคนเถตรงจริงๆ นอกจากนี้ เพราะพระเจ้าทรง โปรมอบข่าวประเสริฐไว้กับพวกท่าน พวกท่านจึงประกาศข่าวประเสริฐนั้นต่อไป พันธกิจของ พวกท่านไม่ได้มีไว้เพื่อเอาใจคนแต่เพื่อทำให้พระเจ้าทรงชอบพระทัย วลีสุดท้ายมีความหมาย ตรงตัวว่า ‘พระเจ้าผู้กำลังทดสอบใจเรา’ คำกริยาที่แปลว่า **ชั้นสูงตร (คอคิมัค โซ)** อยู่ในรูปปัจจุบัน กาลและบ่งชี้ถึงการกระทำที่ต่อเนื่องและมีความหมายว่า ‘กำลังทดสอบ’ หรือ ‘กำลังตรวจสอบ’ พระเจ้าจนถึงทุกวันนี้จึงทรงทดสอบและตรวจสอบใจเรา

1 ธส 2:5-6 เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำ พุดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา 6 และแม้ในฐานะเป็นอัครทูต ของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ไม่ว่าจะ เป็นจากท่านหรือจากคนอื่น

นอกจากนี้เปาโลกล่าวต่อไปว่า พวกท่านไม่เคยใช้คำป้อยอเพื่อเห็นแก่ได้เลย และพวก ท่านก็ไม่มีวาระซ่อนเร้นแห่งความโลภด้วย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายพวกเขา พวกท่านไม่ได้ แสวงหาคำสรรเสริญจากมนุษย์หรือเป็นภาระทางการเงินแก่พี่น้องชาวเมืองเธสะโลนิกาแต่อย่าง ไດ กล่าวโดยสรุปก็คือ เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่า พวกท่านไม่ได้ทำตัวไม่ดี, ไม่เหมาะสม,

ลับๆล่อๆ หรือน้อยกว่าที่พวกท่านกล่าวว่าเป็นเลย พวกเขา^{รู้}เรื่องนี้^{อยู่แล้ว} แต่ท่านก็เตือนความจำพวกเขา พวกเขา^{กำลัง}หวั่นไหวและเปาโลก็ต้องการปลุกความกระตือรือร้นของพวกเขาคืนใหม่

1 ธส 2:7-8 แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน **8** เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มักมีใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา

การประพฤติกของพวกท่านที่เมืองเซสะโลนิกากลับก่อปรด้วยความอ่อนโยนเหมือนแม่ลูกอ่อนที่ประคบประหงมดูแลลูกของตน พวกท่านก็โหยหาพี่น้องชาวเมืองเซสะโลนิกาในแบบเดียวกัน (คำที่แปลว่า รัก *(ฮิเมะอิรอไม)* มีความหมายว่า โหยหาอีกฝ่าย) นอกจากนี้เปาโลก็พูดแบบเปิดอกกับพวกเขา ท่านเขียนว่าพวกท่านไม่เพียงเต็มใจมอบข่าวประเสริฐให้แก่พวกเขาเท่านั้นแต่ถึงกับมอบชีวิตจิตใจของพวกท่านด้วย เหตุผลนั้นก็ง่าย ๆ “เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา” ท่านจึงเตือนความจำพวกเขาถึงความรักและความห่วงใยที่พวกท่านมีต่อพวกเขา ไม่มีความไม่จริงใจในตัวพวกท่านแม้แต่นิดเดียว

1 ธส 2:9 พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน เปาโลเตือนความจำพวกเขาเพิ่มเติมเกี่ยวกับ “การทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบาก” ของพวกท่าน โดยเรียกพวกเขาว่า พี่น้องทั้งหลาย คำที่แปลว่า การทำงานเหน็ดเหนื่อย *(คอปอส)* มีความหมายว่า ‘ความเหนื่อยล้าของการทำงาน’ คำที่แปลว่า ความยากลำบาก *(มอทธอส)* สื่อถึง ‘ความลำบากยากเข็ญ’ นี้สื่อถึงการทำงานเป็นช่างทำเต็นท์ของเปาโลและการต่อต้านที่ท่านได้รับจากพวกยิว ท่านเตือนความจำพวกเขาต่อไปว่า พวกท่าน “ทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน” ข้อคิดที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกท่านในฐานะมิชชันนารีพยายามที่จะไม่ทำตัวเป็นภาระทางการเงินต่อคนเหล่านั้นที่พวกท่านพยายามนำวิญญูณอยู่ จากจุดยืนดังกล่าว พวกท่านได้

ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ชาวเมืองเซสะโลนิกา (นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในบทนี้ที่เปาโลใช้วลีที่ว่า “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” ความหมายของวลีนี้เป็นเรื่องปกติ อย่างไรก็ตามบางที่ท่านอาจต้องการเตือนความจำผู้อ่านของท่านถึงแหล่งที่มาของข่าวประเสริฐ)

1 ธส 2:10 ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้ายกทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เทียงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ เปาโลเตือนความจำพวกเขาต่อไปถึงอุปนิสัยของตัวเองและเพื่อนร่วมงานของท่าน พวกท่านยังคงเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเหล่าผู้รับใช้พระเจ้าจนถึงทุกวันนี้ นอกจากนี้ชาวเมืองเซสะโลนิกาเองก็เป็นพยานถึงเรื่องดังกล่าวว่าเปาโลและคณะของท่านประพฤติตัว “บริสุทธิ์ เทียงธรรม และปราศจากข้อตำหนิ” ต่อหน้าพวกเขา อุปนิสัยของพวกท่านเป็นที่ประจักษ์ต่อคนทั้งปวงว่ามีลักษณะ (1) บริสุทธิ์, (2) เทียงธรรม และ (3) ปราศจากตำหนิ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า เปาโลและเพื่อนร่วมงานของท่านดำเนินชีวิตที่ตามแบบของพระเจ้า, บริสุทธิ์และชอบธรรม ไม่มีผู้ใดกล่าวหาพวกท่านได้เพราะพวกท่านไร้ที่ติ ชาวเมืองเซสะโลนิกาทราบเรื่องนี้ดีและท่านเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกเพื่อเสริมกำลังพวกเขา

1 ธส 2:11 ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร จากนั้นท่านพูดถึงลักษณะเฉพาะตัวของการเทศนาของพวกท่าน พวกท่าน (1) *เตือนสติ* และ (2) *หนุนใจ* และ (3) *กำชับ* พี่น้องชาวเมืองเซสะโลนิกา คำที่แปลว่า *เตือนสติ* (*พาราคาและโอ*) มีความหมายว่า ‘ให้กำลังใจ’ คำที่แปลว่า *หนุนใจ* (*พารามูเชออไม*) มีความหมายหลายประการไล่ตั้งแต่ ‘เตือนสติ’ ไปจนถึง ‘ปลอบประโลม’ สุดท้ายคำที่แปลว่า *กำชับ* (*มารตุเรโอ*) ถึงแม้มีความหมายตรงตัวว่า เป็นพยาน แต่ในบริบทนี้อาจมีความหมายว่า ‘วิงวอน’ ท่านใช้ภาพเปรียบเทียบของบิดาที่ปฏิบัติต่อบุตรทั้งหลายของตน ในระดับนั้นท่านได้ให้กำลังใจ, *เตือนสติ* และวิงวอนพวกเขาให้ทำสิ่งที่พวกเขาควรทำ

1 ธส 2:12 เนื้อหาของการเทศนาของพวกเขาก็คือ เพื่อให้ท่านประพฤติอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงโปรด

กรุณาเชิญเรามาสู่อาณาจักรของพระองค์และให้เรามีส่วนในสง่าราศีของพระองค์ มันจึงเป็นการเหมาะสมที่เราจะดำเนินชีวิตของเราให้คู่ควรกับเป้าหมายดังกล่าว

1 ธส 2:13 เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวาทะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย เปาโลกล่าวต่อไปถึงการที่พวกท่านขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อนเพื่อคริสตจักรชาวเมืองเซสะโลนิกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปาโลและเพื่อนร่วมงานของท่านส่งมอบพระวาทะของพระเจ้าให้แก่พวกเขา พวกเขา “ไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้า” ตรงนี้เปาโลไม่น่าจะหมายถึงพระวาทะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่หมายถึงข่าวประเสริฐในฐานะเป็นความจริงที่ถูกกล่าวออกมา มากกว่า เท่าที่เป็นไปได้ นี่เป็นส่วนแรกสุดหรือหนึ่งในส่วนแรกสุดของพระคัมภีร์ใหม่ที่ถูกเขียนขึ้นมา ท่านกล่าวต่อไปว่าข่าวประเสริฐจึง “กำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อ” คำที่แปลว่า *ทำงาน (อะเนรเก โอ)* มีความหมายในปัจจุบันว่า “ทำงานอย่างได้ผล” ความหมายตรงนี้สอดคล้องกับ โรม 1:16 ที่เปาโลกล่าวว่าข่าวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอด ไม่ว่าจะในกรณีใดข่าวประเสริฐก็ได้ผลจริงๆ

1 ธส 2:14 ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว บางครั้งเราก็รู้สึกอึ้งใจเมื่อได้รู้ว่าเราไม่ได้เป็นพวกเดียวที่เจอกับปัญหา เปาโลชี้ให้คริสตจักรที่เมืองเซสะโลนิกาเห็นว่าพวกเขาได้ “ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์” กล่าวอีกนัยหนึ่งพวกเขาได้ดำเนินตามรอยคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดีย คริสตจักรชาวเมืองเซสะโลนิกาเผชิญกับความทุกข์ยากฉับไฉน บรรดาพี่น้องในคริสตจักรต่างๆของแคว้นยูเดียก็ประสบกับความทุกข์ยากเช่นเดียวกัน (ด้วยน้ำมือของพวกยิว)

1 ธต 2:15-16

พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวก
ศาสดาพยากรณ์ของเขาเอง และได้ข่มเหงพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อ
คนทั้งปวง 16 โดยที่ขัดขวางมิให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ
‘ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ’ แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา

เปาโลจึงสรุปย่อการกระทำของพวกผู้นำชาวยิวในแคว้นยูเดียตรงที่ว่าพวกเขาได้ “ปลง
พระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสดาพยากรณ์ของเขาเอง” พวกเขาข่มเหง
พวกอัครทูตด้วย คำที่แปลว่า ข่มเหง (เฮ็คคิโอ โค) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ขับไล่ออกไป’
นอกจากนี้พวกผู้นำชาวยิวยังขัดพระทัยพระเจ้าและขัดขวางคนทั้งปวงด้วย นอกจากนี้พวกเขายัง
ห้ามมิให้คริสตจักรประกาศแก่คนต่างชาติด้วยมากกว่าหนึ่งหน “เพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้” เรื่อง
นี้ปรากฏชัดเจนในกิจการ 5:40 ที่กรุงเยรูซาเล็มรวมถึงพวกยิวที่เมืองเซสะโลนิกาตามที่มีบันทึก
ในกิจการ 17:5, 13 ด้วย เปาโลกล่าวต่อไปว่าในการทำเช่นนั้น พวกยิวที่ใจแข็งกระด้างเหล่านี้
กำลังสะสมความบาปของตนให้เต็มเปี่ยม นอกจากนี้ ด้วยเหตุนี้เองพระพิโรธของพระเจ้าจะ
ตกลงบนพวกเขาจนถึงขีดสุด นี่น่าจะเป็นคำพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับชนชาติยิวในปี
ค.ศ. 70 เมื่ออดีตทำลายกรุงเยรูซาเล็มและรูปแบบศาสนายิวที่บิดเบือนของพวกเขาจนราบคาบ

1 ธต 2:17-18

พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรากไปจากท่านชั่วคราวเวลาหนึ่ง
พรากไปแต่กายเท่านั้น มิใช่จิตใจ เราจึงขวนขวายปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก 18
เพราะเหตุนั้นเราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหาแล้วแหละ แต่ซาตานได้
ขัดขวางเราไว้

คราวนี้เปาโลกล่าวถึงสิ่งที่เป็นความกังวลอย่างชัดเจน นั่นคือ เหตุที่พวกท่านยังไม่ได้
กลับไปเมืองเซสะโลนิกา (ท่านจะพุดถึงเรื่องนี้อีกในบทต่อไป) ที่น่าสนใจก็คือว่าพญามาร
สามารถขัดขวางอัครทูตของพระเจ้าได้ เราได้เห็นถึงอำนาจและฤทธิ์ของมัน จริงแท้ทีเดียวที่เรา
ไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด เปาโลน่าจะกำลังหมายถึงการต่อต้านที่ถูกยุยงให้เกิดขึ้นที่เมือง
เบเรอา, การเบี่ยงเบนความสนใจของท่านที่กรุงเอเธนส์ และการต่อต้านที่ท่านเจอที่เมือง โครินธ์

1 ธต 2:19-20

เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่ง

ความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ 20 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

อย่างไรก็ตามท่านปิดท้ายบทนี้ด้วยคำที่ทำให้กำลังใจโดยการถามคำถามว่า “เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา” คำที่แปลว่า มงกุฎ (*สตะฟานอส*) เป็นคำที่แตกต่างจาก ‘*คิอาคมอส*’ ซึ่งเป็นมงกุฎของกษัตริย์ สตะฟานอสเป็นมงกุฎดอกไม้ที่มอบให้แก่ผู้ชนะในการแข่งกีฬาของชาวกรีก มันเป็นรางวัลเชิงสัญลักษณ์และเป็นการยอมรับว่าคนๆ นั้น ได้มีชัยชนะแล้ว บางคนเสนอว่านี่เป็นหนึ่งในมงกุฎที่จะถูกมอบให้ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ มันอาจเป็นเช่นนั้นจริงๆก็ได้ อย่างไรก็ตามบริบทดูเหมือนจะชี้ไปยังอีกทาง คำตอบสำหรับคำถามของเปาโล (เกี่ยวกับความหวังของท่าน, ความยินดีของท่าน และมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของท่าน) ก็คือ พี่น้องชาวเมืองเธสะโลนิกาผู้เป็นที่รักของท่าน “จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา” กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความหวังของท่าน, ความยินดีของท่าน และเหตุให้ท่านชื่นชมยินดีก็คือการได้เห็นคนเหล่านี้ที่ท่าน ได้นำมาถึงพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระเยซู นี่สื่อชัดเจนถึงความชื่นชมยินดีของนักนำวิญญาณในการได้เห็นผลของตัวเองในยามที่พระเยซูเสด็จกลับมา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่สื่อถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นอกจากนี้ยังสื่อถึงการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปีอีกครั้งด้วย หากผู้เชื่อของเปาโลจะอยู่กับพระเยซูตอนที่พระองค์เสด็จกลับมา พวกเขาจะต้องอยู่ในสวรรค์แล้วด้วย (แม้คนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะอยู่กับพระองค์ตามที่ 1 เธสะโลนิกา 4:14 ได้กล่าวไว้ แต่เปาโลก็ไม่ได้บ่งบอกเลยว่าคนเหล่านี้ต้องตายก่อนหมดทุกคน) คริสตจักรที่ได้รับสง่าราศีแล้วและมีชัยชนะแล้วจะกลับมาพร้อมกับพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมาตามที่ระบุไว้ในวิวรณ์ 19:14

เกรงว่าจะมีใครสงสัยว่าเปาโลต้องการหนุนใจเรื่องอะไร ท่านจึงปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ โดยเตือนความจำพวกเขาว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา”

จริงแท้ที่เดียวที่จะมีสง่าราศีและความยินดีในวันนั้นสำหรับคริสเตียนแต่ละคนที่ได้นำ วิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์

*****

ภาพรวมของ 1 เธสะโลนิกา 3: อัครทูตท่านนี้มุ่งที่จะให้กำลังใจคริสตจักรชาวเมืองเธสะโลนิกาต่อไปโดยแสดงให้เห็นถึงความห่วงใยที่ท่านมีต่อพวกเขา ท่านอธิบายว่าท่านได้ใช้ทิโมธีไปหาพวกเขาเพื่อให้กำลังใจพวกเขาและกลับมารายงานให้ท่านทราบ คำสำคัญในบทนี้คือ ‘ความเชื่อ’ ซึ่งถูกใช้ห้าครั้ง

1 ธส 3:1 เปาโลอ้างอิงย้อนกลับไปยังช่วงเวลาไม่นานนักหลังจากที่พวกท่านจำเป็นต้องออกจากเมืองเธสะโลนิกา ท่านได้ใช้เวลาในเมืองเบเรอาและได้เดินทางลงใต้ต่อไปยังเมืองเอเธนส์ กระนั้น เปาโลก็มีภาระใจให้แก่คริสตจักรอายุน้อยที่ท่านได้ตั้งขึ้นที่เมืองเธสะโลนิกา ท่านทราบดีถึงการต่อต้านที่ทำให้ท่านต้องจากเมืองนั้นมา ตั้งแต่นั้นท่านก็ไม่ได้ทราบข่าวคราวเกี่ยวกับพวกเขาอีกเลย ใจของท่านเต็มไปด้วยความห่วงใยที่มีต่อพี่น้องที่ยังอายุน้อยในความเชื่อที่นั่น ดังนั้นท่านจึงเขียนว่า เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง เพราะว่าท่านทนนอยู่ต่อไปไม่ได้กับการไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นยังไงกันบ้างและเพราะท่านคิดว่าสภาพการณ์ในเมืองเอเธนส์ไม่น่าเป็นอันตรายอะไร ท่านจึงตัดสินใจ

1 ธส 3:2 และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน ท่านเขียนว่าท่านได้ตัดสินใจให้ทิโมธีกลับไป “เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน” คำที่แปลว่า ตั้ง...ไว้ให้มั่นคง (สเตรด โซ) ในบริบทนี้มีความ

หมายความว่า ‘เสริมกำลัง’ หรือ ‘ทำให้หนักแน่น’ คำที่แปลว่า **ปลอบประโลมใจ** (พาราคาและ โอ) มีความหมายด้วยว่า ‘ให้กำลังใจ’

ดังนั้นเปาโลได้ใช้ทิโมธีกลับไปยังเมืองเซสะโลนิกาเพื่อเสริมกำลังและให้กำลังใจ คริสเตียนที่ยังอายุน้อยเหล่านี้ในความเชื่อของพวกเขา นี่เป็นครั้งแรกในห้าครั้งในบทนี้ที่ท่าน พูดถึง**ความเชื่อ**ของพวกเขา ให้เราสังเกตด้วยว่าเปาโลบรรยายถึงทิโมธีว่าเป็น (1) “น้องชายของเรา”, (2) “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” และ (3) “เพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระ คริสต์” ทิโมธีผู้เป็นเพื่อนร่วมงานอายุน้อยของเปาโลเป็นน้องชายคนหนึ่งจริงๆ เขาเป็นผู้รับใช้ ของพระเจ้าแต่เขาก็เป็น**คนทำงาน**ร่วมกับเปาโลด้วย นี่สื่อว่าเขาเป็นคนที่ทำงานหนักในการรับ ใช้

1 ธส 3:3-4 เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น 4 ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็**เป็นจริง**อย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว

นอกจากนี้จุดประสงค์ของการไปเยือนของทิโมธีก็ “เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการ ยากลำบากเหล่านี้” ความหมายก็คือว่า จะ**ได้ไม่มีใครหวั่นไหว**เพราะการต่อต้านและการข่มเหง ที่พวกเขาเผชิญ ท่านกล่าวต่อไปว่า “ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น” เปาโลกล่าวชัดเจนว่าการต่อต้านในชีวิตคริสเตียนเป็นสิ่งที่เราต้องคาดไว้ว่าจะเจออยู่แล้ว นอกจากนี้เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าตอนที่ท่านอยู่ที่นั่น ท่านได้เตือนพวกเขาถึงการข่มเหง ที่**จะเกิดขึ้น**ซึ่งก็ได้เกิดขึ้นแล้วจริงๆตามที่พวกเขาทราบคืออยู่แล้ว

1 ธส 3:5 เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อ จะ**ได้รู้ถึง**ความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้ว งานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า ดังนั้นเพราะความห่วงใยที่ท่านมีต่อพวกเขาและเมื่อท่าน “อดทนต่อไปอีกไม่ได้” ท่านได้ใช้ทิโมธีไปเพื่อที่จะทราบถึง**ความเชื่อ**ของพวกเขา (คำนี้ปรากฏ เป็นครั้งที่สองในบทนี้) สิ่งที่ท่านเป็นห่วงจริงๆก็คือว่า “เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วย

ประการหนึ่งประการใด” (นั่นคือ พญามาร) แล้วงานที่พวกท่านได้ลงแรงไปเพื่อพวกเขาที่จะเป็นการเสียเปล่า

1 ฐธ 3:6-8 แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดูจกัน 7 พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา 8 เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เดียวกัน ทิโมธีได้กลับมาจากการเดินทางของเขาแล้ว เปาโลจึงเขียนหาพวกเขาว่าเขาได้นำ “ข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดูจกัน” นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่เปาโลกล่าวถึงความเชื่อของพวกเขาและกล่าวถึงความรักของพวกเขาด้วย ท่านดีใจที่พี่น้องชาวเมืองเซสะโลนิกามีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับพวกท่านและปรารถนาที่จะเห็นหน้าพวกท่านอีก (แน่นอนที่เปาโลและคณะก็มีความปรารถนาแบบเดียวกันกับพวกเขา) ดังนั้นเปาโลและเพื่อนร่วมงานของท่าน “ได้รับความบรรเทา” (คือ ได้รับความกำลังใจ) จากความทุกข์ยากและความลำบากที่พวกท่านได้ทนเพราะความเชื่อของพวกท่าน แต่มันก็คุ้มค่าจริงๆ ท่านปิดท้ายด้วยภาพเปรียบเทียบของการมีชีวิตอยู่เมื่อพวกเขามั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ความหมายก็คือ จิตวิญญาณของพวกท่านได้รับการฟื้นฟู (ได้รับความกำลังใจ) เมื่อพี่น้องชาวเมืองเซสะโลนิกาตั้งมั่นคงอยู่

1 ฐธ 3:9-10 เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีกจึงจะเหมาะสมสำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา เปาโลจึงขอบพระคุณพระเจ้าเพื่อพี่น้องเหล่านี้ที่ท่านห่วงใยเหลือเกิน ท่านกล่าวประมาณว่า ‘ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะเริ่มขอบพระคุณพระเจ้าตรงไหนดีเพื่อท่านทั้งหลาย’ ‘เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีกจึงจะเหมาะสม สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระ

พัคตร์พระเจ้าของเรา” ท่านจึงขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความยินดีที่พวกท่านมีเพราะเห็นแก่พวกเขา นอกจากนี้การขอบพระคุณพระเจ้าเพื่อพวกเขาที่เป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรในการอธิษฐานของท่าน 10 เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะ
ได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์

มีหลายความเห็นที่ควรกล่าวเกี่ยวกับกิจวัตรในการอธิษฐานของเปาโล (1) ท่านขอบพระคุณพระเจ้าเสมอในคำอธิษฐาน, (2) ท่านอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน นั่นคืออธิษฐานอย่างต่อเนื่อง, (3) ท่านอธิษฐานด้วยใจร้อนรน (วลีที่ว่า “อธิษฐานมากมาย” สื่อความหมายดังกล่าว), (4) ท่านอธิษฐานเพื่อความดีของผู้อื่น (นั่นคือ จะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์)

นี่เป็นครั้งที่ห้าในบทนี้ที่ท่านเอ่ยถึงความเชื่อของพวกเขา สิ่งสำคัญก็คือความปรารถนาของเปาโลที่จะเพิ่มเติมส่วนที่พวกเขาขาดอยู่จริงๆ ในความเชื่อของพวกเขาให้สมบูรณ์

1 ธส 3:11-13 เปาโลจึงปิดท้ายเนื้อหาของจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยการขอพรจากพระเจ้าให้แก่พี่น้องชาวเมืองเธสะโลนิกา คำขอพรเริ่มต้นว่า **บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึงท่าน** ท่านปรารถนาให้พระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาตให้ท่านได้กลับไปหาพวกเขาอีก นอกจากนี้ท่านยังมีความปรารถนาด้วยว่า **12 และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเรณูและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่กันทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดุจกัน** ความหมายก็คือว่า ท่านปรารถนาให้พวกเขาเติบโตขึ้น (อันที่จริงคือ บริบูรณ์) ในความรัก (1) ที่มีต่อกันและกัน และ (2) ต่อผู้อื่นด้วย ตัวอย่างของความรักดังกล่าวคือ ความรักที่เปาโลมีต่อพวกเขา

ท่านกล่าวต่อไปถึงความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลชัดเจนระหว่างความรักแบบอากาศเปและ**ความบริสุทธิ์** คำอธิษฐานของท่านเพื่อให้พวกเขาบริบูรณ์ในความรักในทุกด้านก็คือ **13 เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์** ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพัคตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา นี่สื่อชัดเจนว่า หัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยความรักแบบอากาศเปที่แท้

จริงจะก่อให้เกิดความบริสุทธิ์ โดยนิยามแล้วความรักแบบ *อากาเป* จึงมีลักษณะไม่เห็นแก่ตัว ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับการเห็นแก่ตัวซึ่งเป็นแก่นแท้ของความบาป เมื่อเราดำเนินชีวิตในความรักจำเพาะพระเจ้าและต่อคนอื่น เราก็จะไม่ทำบาปทั้งต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ เพราะความรักคือการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริงๆ

หากเรารักพระเจ้าและคนอื่นอย่างที่เราควรกระทำ เราก็จะไม่มีเหตุให้ต้องติได้ ดังนั้นเราจึงเห็นถึงวิธีที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์ที่ถูกบรรยายในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความบริสุทธิ์แบบไร้ที่ติในกรณีของพระเจ้า แต่หมายถึงความบริสุทธิ์ของชีวิตในแต่ละวันมากกว่าซึ่งทำให้เราไม่มีเหตุให้ติได้ เมื่อความรักแบบ *อากาเป* ในฐานะผู้ใหญ่ (ซึ่งก่อให้เกิดชีวิตที่บริสุทธิ์) ก่อเกิดขึ้นในชีวิตของเรา เราก็จะไม่มีเหตุให้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด (นั่นคือ ไม่มีเหตุให้ติได้)

ท่านปรารถนาให้เราเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในความรักซึ่งพัฒนาเป็นความบริสุทธิ์จนเราไม่มีเหตุให้ติได้ ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์ นี่เป็นอีกครั้งที่การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกกล่าวถึงชัดเจน นอกจากนี้เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาจริงๆ พระองค์ก็จะเสด็จมา “กับวิสุทธิชนทั้งปวง” ซึ่งบ่งชี้ว่าพวกเขาทุกคนอยู่ในสวรรค์กับพระองค์แล้วตอนที่พระองค์เสด็จมา ดังนั้นนี่จึงสื่อถึงการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปีอีกครั้ง

*****

ภาพรวมของ 1 เธสะโลนิกา 4: ในเนื้อหาครั้งแรกของบทที่ 4 เปาโลเริ่มต้นด้วยรายการคำสั่งต่างๆเชิงปฏิบัติสำหรับชีวิตคริสเตียน ครั้งหลังของบทนี้พูดถึงคำสอนเกี่ยวกับอวสานกาลและการเสด็จกลับมาโดยเฉพาะ มันเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์เลย

1 ธส 4:1 หลังจากใช้พื้นที่สามบทแรกของจดหมายฝากฉบับนี้เพื่อให้กำลังใจผู้อ่านของท่านแล้ว คราวนี้เปาโลเสริมคำเตือนสติเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียนของพวกเขาลงไปด้วย ท่านกล่าวต่อไปว่า พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะทำอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ขอให้

ท่านประพฤติอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป ท่านวิงวอนพวกเขา อย่างเดียวกับที่ท่านได้สอนพวกเขาแล้วว่า “ควรจะทำอย่างไร จึงจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า” ก็ขอให้พวกเขาประพฤติอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป นี่บอกชัดเจนถึงหน้าที่ของเราในการดำเนินชีวิตให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เราสมควรประพฤติอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป เป้าหมายดังกล่าวก็มีไว้สำหรับพวกเราในสมัยนี้ด้วยเช่นกัน

1 ธส 4:2-3 เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้า แล้ว 3 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี

อัครทูตท่านนี้เตือนความจำคริสตจักรชาวเมืองเธสะโลนิกาเกี่ยวกับคำบัญชาที่ท่านได้ให้ไว้กับพวกเขา “โดยพระเยซูเจ้า” ตอนที่ท่านอยู่กับพวกเขาในตอนแรก ท่านเริ่มต้นคำเตือนของท่านในเชิงหนุนใจก่อน “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี” คำนี้แปลมาจากคำว่า *ฮาเกอัสมอส* ซึ่งมีความหมายว่า ‘ความบริสุทธิ์’ หรือ ‘ความบริสุทธิ์ของชีวิต’ นี่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรา เปาโลกล่าวว่ามีมาถึงประเด็นนี้ในบทที่แล้วที่ท่านแสดงความปรารถนาว่า โดยการดำเนินชีวิตในความรัก พวกเขาจะไม่มีเหตุให้ติได้ในความบริสุทธิ์ คราวนี้ท่านกล่าวชัดเจนว่านี่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าด้วย เกรงว่าจะมีคนสงสัยว่าท่านพูดถึงเรื่องอะไรอยู่ ท่านจึงเสริมว่า “เว้นเสียจากการล่วงประเวณี”

เราไม่ทราบชัดเจนว่าคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกามีปัญหาในเรื่องความบาปนี้ด้วยหรือไม่ อย่างไรก็ตามปัญหานี้ก็พบบ่อยทั้งในตอนนั้นและในตอนนี้อย่างไรก็ตาม การทำผิดศีลธรรมในเรื่องเพศจะแทรกซึมเข้ามาในคริสตจักร เปาโลจึงเตือนให้พวกเขาระวังไว้ คำที่แปลว่าการล่วงประเวณี (*พอร์เนเชีย*) ในความหมายเชิงแคบหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน อย่างไรก็ตามในความหมายที่กว้างกว่า มันหมายถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการเล่นชู้, การรักร่วมเพศ หรือความมลทินทางเพศในรูปแบบอื่นๆ พระประสงค์ของพระเจ้าในเรื่องนี้อย่างชัดเจนก็คือ ให้ประชากรของพระองค์ “เว้นเสียจากการล่วงประเวณี”

1 ธส 4:4-5 ท่านกล่าวต่อไปว่า เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษาภาษาของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ ความหมายก็คือว่า เราจะได้รักษาภาษาของเรา (คือ ร่างกายของเรา) ในความบริสุทธิ์และเกียรติ (คือ อย่างมีศีลธรรม) พระประสงค์ของพระเจ้าคือ ความบริสุทธิ์ในเรื่องเพศ นั่นหมายถึงการไม่มีกิจกรรมทางเพศก่อนหรือนอกความสัมพันธ์ในชีวิตสมรส นอกจากนี้เราในฐานะประชากรของพระเจ้าควรดำเนินชีวิตของเรา 5 มิใช่ด้วยระคะตัมหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า วลี “ระคะตัมหา” มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความใคร่ของตัณหาทางเพศที่ไม่บริสุทธิ์’ ท่านกล่าวต่อไปว่าพวกคนต่างชาติส่วนใหญ่ก็ใช้ชีวิตในทำนองนี้ นั่นเป็นจริงในตอนนั้นและยังเป็นจริงในทุกวันนี้ นอกจากนี้ท่านออกความเห็นต่อไปว่า ชาวโลกดำเนินชีวิตแบบนั้นเพราะพวกเขา “ไม่รู้จักพระเจ้า” นี่สื่อชัดเจนว่าคริสเตียนที่รู้จักพระเจ้าไม่ควรดำเนินชีวิตในการล่วงประเวณีเหมือนอย่างชาวโลกกระทำ

1 ธส 4:6-7 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่องใดๆเลย เพราะพระองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย 7 เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์

เปาโลพูดถึงเรื่องนี้ต่อไปว่า “เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่องใดๆเลย” คุณเฝ้าๆตอนแรก นี่อาจดูเหมือนหมายถึงการทำธุรกิจแบบที่ไม่สุจริต นั่นเป็นความหมายโดยทั่วไปของคำที่แปลว่า ลักลอบ (พละอเน็คเตะ โอ) อย่างไรก็ตามบริบทก่อนหน้าและที่ตามมาบ่งชี้ว่าเปาโลยังพูดถึงเรื่องเดิมอยู่ ความหมายก็คือ ไม่ให้ผู้ใดฉวยประโยชน์จากผู้อื่นในความไม่บริสุทธิ์ทางเพศในรูปแบบใดๆเลย ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลใช้คำว่า พี่น้อง (brother) ทำให้บางคนสรุปว่าท่านกำลังหมายถึงการรักร่วมเพศ ท่านเตือนต่อไปว่า “เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย” ท่านเตือนพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วตอนที่ท่านอยู่กับพวกเขา เปาโลอาจนึกถึงประโยคที่ท่านเขียนในเวลาต่อมา “เพราะการกระทำเหล่านี้เอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” ในเอเฟซัส 5:6

ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า “พระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์” คำที่แปลว่า ลามก (อาคาซาร์เซย) ในบริบทนี้หมายถึงการทำผิดศีลธรรมทางเพศ การทรงเรียกอย่างหนึ่งที่ชัดเจนของพระเจ้าก็คือ การทรงเรียกให้มาสู่การดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์

1 ธส 4:8 เหตุฉะนั้นคนที่ปิดบัง มิได้ปิดบังมนุษย์ แต่ได้ปิดบังพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย ท่านจึงเตือนว่า “เหตุฉะนั้นคนที่ปิดบัง” หลักการข้อนี้และพระบัญชาเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ทางศีลธรรมจึง “มิได้ปิดบังมนุษย์ แต่ได้ปิดบังพระเจ้า” การปฏิเสธหลักการเหล่านี้โดยอ้างว่ามันเป็นการเคร่งขรึมหรือเป็นเรื่องหัวโบราณ ก็ไม่ใช่การปฏิเสธมนุษย์หรือกฎต่างๆที่มนุษย์คิดขึ้นมา การปฏิเสธความจริงข้อนี้ก็เท่ากับเป็นการปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงบัญญัติหลักการเหล่านี้ขึ้นมา คนมากมายในโลกนี้ที่ปล่อยตัวไปกับการดำเนินชีวิตแบบผิดศีลธรรมก็อ้างตัวว่าเป็นคนไม่เชื่อพระเจ้าเพื่อปกปิดการที่ตนปฏิเสธความจริงของพระเจ้า หลักตรรกะแบบไร้เหตุผลของพวกเขาก็คือว่า ถ้าพวกเขาอ้างว่าไม่มีพระเจ้า พวกเขาก็จะไม่ตกอยู่ใต้บัญญัติต่างๆของพระองค์เกี่ยวกับศีลธรรม สำหรับคริสเตียนแล้ว ความจริงที่สำคัญอีกประการก็คือ พระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์ให้แก่เราแล้ว นี่จึงเป็นเหตุให้เราต้องมีความบริสุทธิ์ในด้านศีลธรรม พระวิญญูณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในตัวเราปรารถนาชีวิตที่บริสุทธิ์

1 ธส 4:9-10 ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน 10 ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก

กลับไปพูดถึงคำสั่งของท่านที่ว่า “จงบริบูรณ์ในความรัก” ใน 3:12 คราวนี้เปาโลบ่งบอกว่าท่านไม่จำเป็นต้องเขียนเรื่องนี้ถึงพวกเขาอีก พวกเขา “รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน” พวกเขาสมควรได้รับคำชมเพราะว่าพวกเขา “ได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้น

มาซิโดเนียเช่นนี้” (แคว้นมาซิโดเนียเป็นที่ตั้งของเมืองเซสะ โลกิกา) ในแคว้นนี้ยังมีคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี, เมืองเบเรอา และอาจิมที่อื่นอีกด้วย คริสตจักรที่เมืองเซสะ โลกิกาได้สำแดงความรักต่อคริสตจักรเหล่านี้ อย่างไรก็ตามท่านกำชับให้พวกเขาทวีความรักเช่นนั้นให้มากยิ่งขึ้นไปอีก

1 ธศ 4:11-12 คราวนี้เปาโลพูดถึงความกังวลที่เป็นเรื่องละเอียดอ่อน จนถึงตอนนี้ท่านได้ยกย่องและให้กำลังใจพวกเขาไปเยอะแล้ว ดูเหมือนว่าสิ่งที่ท่านจะกล่าวเป็นปัญหาหนึ่งอยู่แล้ว ในที่นี้เปาโลพูดถึงเรื่องธรรมดาในชีวิตประจำวัน ท่านจึงกำชับพวกเขาว่า **และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เรากำชับท่านแล้ว** ความหมายก็คือ ให้พวกเขาพยายามที่จะใช้ชีวิตแบบสงบๆ ไม่ยุ่งเรื่องคนอื่น และทำงานหาเลี้ยงตัวเอง นี่สื่อว่าไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม มีบางคนในคริสตจักรไม่ได้ทำหรือไม่เห็นด้วยกับการทำเช่นนั้น (ในจดหมายฝากฉบับที่สองที่ท่านเขียนถึงพวกเขา ดูเหมือนเปาโลจะพูดถึงปัญหาเดิมแรงกว่าเก่า ดู 2 เซสะ โลกิกา 3:10-12) ท่านได้สอนพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วตอนที่ท่านอยู่กับพวกเขาที่นั่น (อย่างไรก็ตาม ทิโมธีได้กลับมารายงานปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้ท่านทราบพร้อมกับเรื่องที่ท่านได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นของบทนี้ด้วย)

นอกจากนี้ยังมีสองเหตุผลที่ควรทำเช่นนั้น (1) เหตุผลแรกก็คือ **12 เพื่อท่านจะได้ประพฤติตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก** คำที่แปลว่า **อย่างที่เหมาะสม** (*เออะ อูสเคมอ โนส*) มีความหมายว่า ‘อย่างมีเกียรติ’ หรือ ‘อย่างดีงาม’ คำพยานของพวกเขากำลังตกเป็นเดิมพันอยู่ แม้แต่คนไม่รอดก็มองความซื่อสัตย์และการเกาะคนอื่นกินในแง่ลบ (2) พวกเขาควรดำเนินชีวิตอย่างสมควร**เพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย** ความหมายตรงตัวก็คือว่า พวกเขาจะ得不ต้องพึ่งพาคนอื่น กล่าวโดยสรุปก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ประชากรของพระองค์ทำงานเพื่อหาเลี้ยงตัวเองและครอบครัวของตน

1 ธศ 4:13 คราวนี้เปาโลพูดถึงเรื่องที่ยังไม่ถึงตอนนี้ท่านยังไม่เคยกล่าวโดยละเอียดเลยกับพี่น้องชาวเมืองเซสะ โลกิกา นั่นคือสภาพของผู้เชื่อที่จากไปแล้ว, การเป็นขึ้นจากตายของพวกเขา

เขา, การรับขึ้นและสวรรค์ เห็นได้ชัดว่ามีความสับสนอยู่บ้างและอาจมีพี่น้องบางคนในคริสตจักรที่เพิ่งเสียชีวิตไป

เปาโลจึงเขียนว่า แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงลับไปแล้ว คำที่แปลว่า ล่วงลับ (คอยมาโอ) มีความหมายตรงตัวว่า นอนหลับ อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าเปาโลใช้คำนี้เพื่อหมายถึงการเสียชีวิต เห็นได้ค่อนข้างชัดเจนว่ามีบางคนในคริสตจักรซึ่งเป็นที่รักของทุกคนเพิ่งเสียชีวิตไป เปาโลพูดถึงเรื่องนี้อย่างระมัดระวังโดยขอไม่ให้พวกเขาโศกเศร้า (คือ ขาดความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว) ประเด็นของท่านก็คือ เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความหวัง นี่เป็นความแตกต่างที่ชัดเจนของคริสเตียน เมื่อคนที่เรารักตายและไปสวรรค์ เราก็มีความโศกเศร้าจริงๆ อย่างไรก็ตาม เพราะความหวังอันเปี่ยมสุขในเรื่องชีวิตนิรันดร์ เราจึงไม่จำเป็นต้องโศกเศร้าเหมือนคนอื่นที่ไม่มีความหวัง เรามีความโศกเศร้าจริงๆ แต่สำหรับคริสเตียนแล้ว มันไม่ใช่ความโศกเศร้าในระดับเดียวกับที่โลกมี สำหรับชาวโลกแล้ว อย่างดีที่สุดความตายก็คือจุดจบ อย่างเลวร้ายที่สุด ความตายก็คือประตูสู่นรก

1 ทธ 4:14 ท่านใช้ประโยชน์เงื่อนไขแบบแรก (สมมติฐานที่เข้าใจกันว่าเป็นความจริง) เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว (เรารู้, เข้าใจ และเชื่อเช่นนั้น) ดังนั้นเมื่ออิงจากความจริงอันแสนมหัศจรรย์ดังกล่าว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย

มีสองเรื่องสำคัญที่เราควรออกความเห็น (1) ท่านพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “ล่วงลับในพระเยซู” อีกแล้ว เปาโลไม่ได้กำลังสอนเรื่อง ‘การหลับไหลของจิตวิญญาณ’ สำหรับคริสเตียนที่ตายไปแล้ว เห็นได้ชัดว่ามันเป็นคำที่ใช้เรียกแทนการเสียชีวิต นี่เป็นความแตกต่างระหว่างสันติสุขและความเปี่ยมสุขของการหยุดพักเมื่อเปรียบเทียบกับความทุกข์ทรมานในนรก คูวิวรณ์ 14:13 พระคัมภีร์ใหม่สอนชัดเจนว่า ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเมื่อเสียชีวิตก็จากร่างกายนี้ไปและไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า, 2 โครินธ์ 5:8 นอกจากนี้ วิวรณ์ 4, 5, 6, 7 และบทต่อไปก็พูดถึงวิสุทธิชนที่จากไปแล้วที่ยังมีชีวิต, มีสติสัมปชัญญะ และอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ก่อนการเสด็จ

กลับมาของพระองค์ (2) เปาโลยังพูดด้วยว่าพระเจ้าทรงนำวิสุทธิชนเหล่านี้มากับพระองค์ตอนที่พระองค์เสด็จมา เห็นได้ชัดว่าผู้ที่เสด็จกลับมาคือพระเยซู ในที่นี้พระองค์ทรงถูกเรียกว่าพระเจ้าอันแสดงให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ นอกจากนี้เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาคนเหล่านั้นที่ตายแล้วในพระคริสต์ก็จะมากับพระองค์ด้วย

1 ธส 4:15 เปาโลเจาะลึกเรื่องนี้ต่อไป ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่ได้ มีคำสองคำที่เราควรออกความเห็น (1) คำที่แปลว่า *เสด็จมา (พารอูเซีย)* เป็นคำที่มักใช้เพื่อหมายถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (2) คำที่แปลว่า *ล่วงหน้าไปก่อน (พธาโน)* มีความหมายว่า ‘มาก่อน’ หรือ ‘อยู่ก่อน’ นอกจากนี้คำพูดนี้ยังถูกสนับสนุนด้วยสิทธิอำนาจแห่ง “พระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เราที่จะยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระคริสต์เสด็จมาจะไม่ไปก่อนคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วในการเป็นขึ้นจากตายต่อไปนี่คือเหตุผลว่าทำไม

1 ธส 4:16 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยลำเนียงของเทพติ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในเหตุการณ์รับขึ้นจึงถูกบรรยายอย่างละเอียดในแบบที่ไม่พบในที่อื่นของพระคัมภีร์ เมื่อถึงวันนั้นพระองค์จะเสด็จมาจากสวรรค์พร้อมกับเสียงกู่ก้อง คำที่แปลเช่นนั้น (*เคะละอูสมา*) มีความหมายว่าคำสั่ง (หรือคำบัญชา) เหมือนที่ผู้บังคับบัญชาสั่งการกองทัพของเขา แม้ไม่มีระบุไว้ในที่นี้ คำสั่งดังกล่าวอาจจะเป็น “จงขึ้นมาบนนี้เถิด” (วิวรณ์ 4:1) คำสั่งนี้จะมาพร้อมกับ “ลำเนียงของเทพติ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า” ภาพดังกล่าวจะเป็นเช่นนี้: ผู้บัญชาการใหญ่ตะโกนออกคำสั่งให้ขึ้นมาบนนี้ คำสั่งนี้ถูกทวนซ้ำทุกถ้อยคำโดยผู้ช่วยของเขา คือ เทพติ จากนั้นคนเปาแตรก็ส่งสัญญาณต่อให้แก่พลทหารในสนามรบ (คือ คริสตจักรบนโลกนี้) ธรรมเนียมปฏิบัติดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทหารปฏิบัติกันมานานเป็นปกติ นี่ยังเป็นธรรมเนียมปฏิบัติปกติบนห้องบัญชาการของเรือทั้งที่ใช้ในการทหารและเรือของพลเรือนด้วย

ขณะนั้น “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” ประเด็นสำคัญของข้อความตอนนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ และคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะขึ้นก่อน จิตและวิญญาณของพวกเขาในสวรรค์ซึ่งอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วจะมาพร้อมกับพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จมา ขณะเดียวกันร่างกายของพวกเขาที่อยู่ในหลุมศพมานานแล้ว ตอนนั้นเอง (เมื่อมีเสียงแตรที่ส่งสัญญาณถึงการเป็นขึ้นจากตาย) ศพของคนเหล่านั้นที่ตายแล้วในพระคริสต์จะถูกชุบให้เป็นขึ้นจากหลุมศพในพริบตาเดียวอย่างน่าอัศจรรย์ จิตและวิญญาณของพวกเขาจะถูกรวมเข้ากับร่างกายของพวกเขาที่ตอนนี้ได้รับสง่าราศีแล้วเพื่อที่จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ เราเรียกเหตุการณ์นี้ว่า การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก ดู วิวรณ์ 20:5-6 และ 1 โครินธ์ 15:51-53

1 ธส 4:17 แม้จุดสนใจจนถึงตอนนี้คือคนที่ตายแล้วในพระคริสต์ แต่ตอนนี้เปาโลเปลี่ยนไปเน้นเรื่องเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ (คือ คริสตจักรที่อยู่ในโลก) ในวันนั้น และขณะนั้นเองเราจะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ คำที่แปลว่า ถูกรับขึ้น (ฮารปัด โซ) มีความหมายว่า ‘ถูกลอยไว้’ หรือ ‘ถูกลกไป’ แม้คำว่า rapture ไม่มีปรากฏในพระคัมภีร์ในความหมายดังกล่าว แต่แนวคิดของเหตุการณ์ดังกล่าวก็อิงตามคำๆ นี้และความหมายของคำๆ นี้ สถานที่ที่เราจะถูกรับขึ้นเพื่อไปเจอกับองค์พระผู้เป็นเจ้าคือ “ในเมฆ” นั่นคือในท้องฟ้าชั้นบรรยากาศ ตั้งแต่นั้นไปเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ ดังนั้นสำหรับทุกคนที่อยู่ในพระคริสต์ ทั้งคนที่ตายไปแล้วและคนที่ยังมีชีวิตอยู่และยังเหลืออยู่ วันนั้นจะมาเมื่อเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ นี่สื่อชัดเจนถึงความถาวรนิรันดร์ของสวรรค์

1 ธส 4:18 อัครทูตท่านนี้จึงหนุนใจผู้อ่านของท่านว่า เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด คนที่พวกเขาไร้ก็อย่างเห็น ได้ชัดได้เสียชีวิตแล้ว ท่านจึงเขียนถึงพวกเขาไม่เพียงเพื่อให้ความกระจำเริญแก่พวกเขาในเรื่องการเป็นขึ้นจากตายเท่านั้น แต่เพื่อให้กำลังใจพวกเขาในเรื่องดังกล่าวด้วย

*****

ภาพรวมของ 1 เศษโลนิกา 5: ครั้งแรกของบทที่ 5 พุ่งเป้าที่เรื่องอวสานกาลต่อไป มีความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับขึ้นในบทนี้พร้อมกับคำเตือนสติให้เตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์นี้ พระธรรมเล่มนี้ปิดท้ายด้วยคำกำชับที่เป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน

1 ธส 5:1-2 แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้ 2 เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน

เปาโลกล่าวต่อไปเกี่ยวกับเรื่องอวสานกาล (คือ เหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสุดท้าย) ในขอบเขตที่กว้างกว่าเดิม ก่อนหน้านี้ท่านได้สอนพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้แบบกว้างๆ ตอนที่ท่านอยู่กับพวกเขาเพราะท่านหมายความว่าท่านไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกเขาในเรื่องนี้อีก อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าเกิดความสับสนบางอย่างขึ้นท่ามกลางพวกเขา ด้วยเหตุนี้ท่านจึงขยายความเรื่องนี้เพิ่มเติมอีกนิดหน่อย

พวกเขาทราบคืออยู่แล้ว (อย่างถูกต้องแล้ว) “ว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน” คำที่ใช้เจาะจงในเรื่องเกี่ยวกับอวสานกาลถูกใช้คือ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คำนี้ถูกพูดถึงโดยตรงประมาณสามสิบครั้งในพระคัมภีร์ มันถูกเอ่ยถึงแบบเป็นปริศนามากกว่าว่าเป็น “ในวันนั้น” ประมาณอีกหนึ่งร้อยครั้ง (มันยังถูกเรียกด้วยว่า “วันของพระคริสต์” สิบสองครั้งและ “วันของพระเจ้า” สองครั้ง) มันหมายถึงวันนั้นหรือยุคสมัยนั้นที่พระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงมีอำนาจควบคุมเหตุการณ์ต่างๆ บนแผ่นดินโลกนี้โดยตรง นับตั้งแต่การล้มลงในความบาปของมนุษย์ในสวนเอเดน พระองค์โดยพระสติปัญญาอันไม่รู้ขีดจำกัดของพระองค์ได้ทรงปล่อยให้มนุษย์และพญามารทำตามใจชอบและเพิ่มพูนความชั่วของตนให้เต็มเปี่ยม อย่างไรก็ตามวันนั้นกำลังจะมาเมื่อพระเจ้าในตัวตนของพระคริสต์จะตรัสว่า ‘พอกันที ตั้งแต่นี้ไปเราจะจัดการต่อเอง’

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า สอดคล้องกับสัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดาเนียล มันรวมถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ด้วย ฤทธานุภาพและการสถาปนาอาณาจักรยุคพันปีของพระองค์, พื้สวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ไปจนถึงชั่วนิรันดร์กาลและอาณาจักรอันเป็นนิรันดร์ของพระองค์ด้วย มันเป็นทั้งช่วงเวลาแห่งพระพิโรธและการพิพากษา รวมถึงเป็นพระพรของการเสด็จกลับมา, การปกครองและการครอบครองของพระองค์ สรุปลงเป็นภาพได้ก็คือ พระเยซูคริสต์ จะทรงรับอำนาจครอบครองสิ่งต่างๆ โดยตรงด้วยคทาเหล็กตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป มันคือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การปรากฏของวันนั้นจะเป็น “เหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน” นี่สื่อถึงความฉับพลันเร่งด่วนและการคาดไม่ถึง มันสื่อถึงสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ พระเยซูตรัสถึงเรื่องนี้ในขณะที่ทรงรับใช้บนโลกนี้ โดยเฉพาะในการเทศนาของภูเขาเมกอกเทศ ดู มัทธิว 25:42, 44, 50 ฯลฯ ดู 2 เปโตร 3:10 ด้วย

1 ธส 5:3 เปาโลบรรยายต่อไปถึงสภาพทางการเมืองซึ่งจะปรากฏโดยทั่วไปในเวลา นั้น เมื่อเขาพูดว่า "สงบสุขและปลอดภัยแล้ว" เมื่อนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่ได้ เปาโลเปลี่ยนมาเน้นเรื่องชนชาติอิสราเอลในวันนั้น ดาเนียล 8:25 กล่าวว่าปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมาพร้อมกับแผนการแห่งสันติภาพสำหรับชนชาติอิสราเอล เรื่องนี้ถูกสื่อชัดเจนในดาเนียล 9:27 ในพันธสัญญาที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะกระทำกับชนชาติอิสราเอลและพวกศัตรู เห็นได้ชัดว่าสันติสุขและความปลอดภัยที่เปาโลพูดถึงอยู่นี้จะมีขึ้นก่อนถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่มเน้นที่ชนชาติอิสราเอลเป็นส่วนใหญ่ แน่ทีเดียวที่ตลอดศตวรรษที่ยี่สิบ (และเข้าสู่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด) ไม่มีสันติภาพในดินแดนอิสราเอลเลย นอกจากนี้ นับตั้งแต่ครั้งหลังของศตวรรษที่ยี่สิบ เป็นต้นมา นี่เป็นเป้าหมายอันไม่รู้สิ้นสุดของนักการเมืองทั่วโลกที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวให้ได้มาโดยตลอด คำแนะนำที่เปาโลได้ให้ไว้ (ในวันที่มีการสถาปนาสันติภาพดังกล่าวขึ้นมา) ก็คือ 'จงระวังให้ดี!' เพราะมันจะตามมาด้วยความพินาศฉับพลันของชนชาติอิสราเอล นอกจากนี้ เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเหมือนกับผู้หญิงเจ็บท้องใกล้คลอด นั่นคือ ไม่ทราบล่วงหน้ามาก่อน การ

พิพากษาของยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่งที่ถูกพูดถึงก็จะตกลงบนคนต่างชาติทั่วโลกและจะตกลงบนชนชาติอิสราเอลด้วยในช่วงครึ่งหลังของยุคเจ็ดปีดังกล่าว

1 ธส 5:4-5   อย่างไรก็ตาม สำหรับพี่น้องที่เมืองเซสะโลนิกาและพวกเรา เรา**ไม่ได้**อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา เราสามารถทราบได้ถึงสัญญาณต่างๆ แห่งยุคสมัย ในฐานะประชากรของพระเจ้า 5 ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลาย**ไม่ได้**เป็นของกลางคืน หรือของความมืด ในการมารู้จักความสว่างแห่งข่าวประเสริฐและพระวาระของพระเจ้า เราสามารถสังเกตความเป็นไปของกาลสมัยได้ แม้เราจะไม่รู้ว่าจะเป็นวันไหนโมงไหน แต่เราสามารถรู้ได้ถึงการเสด็จกลับมาที่ใกล้จะถึงแล้วขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขณะที่เดียวกันชาวโลกก็จะตกอยู่ในความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ

1 ธส 5:6-7   เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เรา**เฝ้าระวัง**และไม่เมามาย 7 เพราะว่าคนนอนหลับก็ยอมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ยอมเมาในเวลากลางคืน

ดังนั้นประชากรของพระเจ้าจึงไม่ควรหลับไหลฝ่ายวิญญาณเหมือนที่คนมากมายเหลือเกินเขาเป็นกัน การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกือบจะถึงแล้ว ดังนั้น “ให้เรา**เฝ้าระวัง**และไม่เมามาย” คำสองคำเป็นคำนำสนใจ คำแรกคือ (1) **เฝ้าระวัง** (แปลมาจาก *เกรกอเรโอ*) ซึ่งมีความหมายว่า ‘ระวังระไว’ เหมือนกับการตื่นตัวตลอดเวลา อีกคำคือ (2) **ไม่เมามาย** (แปลมาจากคำว่า *เน โฟ*) ซึ่งมีความหมายว่า ‘มีส่วนร่วมในการกินการดื่ม’ และ ‘มีใจรอบคอบ’

ในการพูดถึงชาวโลก เปาโลเขียนว่าคนเหล่านั้นที่หลับไหลฝ่ายวิญญาณก็ทำเช่นนั้นในความมืดของเวลากลางคืนซึ่งเป็นสภาพที่ชาวโลกอยู่ตอนนี้ นอกจากนี้ เช่นเดียวกับที่ชาวโลกมักเมามายในความมืดแห่งเวลากลางคืน พวกเขาที่เป็นเช่นนั้นด้วยในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่ตื่นตัวและไม่รู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาในไม่ช้า เราที่รอดแล้วก็มีอภิสิทธิ์ในการเข้าใจถึงสิ่งที่เกือบจะมาถึงแล้ว

1 ฐธ 5:8 แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันอก และสวมความหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวกเหล็ก เมื่อเห็นถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว เปาโลจึงเตือนสติเราที่เข้าใจความจริงแห่งความสว่างของพระเจ้าว่า “อย่าให้เราเมามาย” นี้ไม่ได้หมายถึงการไม่เมามายเพราะสุรา แม้ความหมายนี้ก็ชัดเจนอยู่แล้วด้วย คำที่แปลว่าไม่เมามาย (เนโท) สื่อความหมายว่า ‘ประมาณตน’, ‘ใจเย็น’, ‘รอบคอบ’ หรือ ‘จดจ่อทั้งในด้านจิตใจและจิตวิญญาณ’

นี่ยังเป็นการแสดงให้เห็นล่วงหน้าถึงสิ่งที่เปาโลจะเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสหลายปีต่อจากนั้นเมื่อท่านพูดถึงยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ นอกจากการไม่เมามายแล้ว เปาโลยังหนุนใจให้พวกเขาสวม “ความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันอก และสวมความหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวกเหล็ก” แม้รายละเอียดแบบเจาะจงของภาพเปรียบเทียบนี้จะแตกต่างไปจาก เอเฟซัส 6:14-17 แต่ความหมายโดยรวมๆก็ยังเหมือนกันอยู่ พระเจ้าได้ทรงประทานยุทธภัณฑ์ฝ่ายวิญญาณให้แก่ประชากรของพระองค์แล้ว มันเป็นหน้าที่ของเราที่จะสวมยุทธภัณฑ์ทั้งหมดนี้ ตรงนี้ท่านพูดถึงการปกป้องที่เราได้จากความเชื่อและความรัก ทั้งสองอย่างนี้จะปกป้องเราจากปัญหานานัปการ ท่านยังเอ่ยถึง “ความหวังแห่งความรอด” ว่าเป็นหมวกเหล็กด้วย ความหมายน่าจะสื่อถึงการระลึกถึงและความมั่นใจเกี่ยวกับความรอดว่าเป็นเครื่องป้องกันฝ่ายวิญญาณอันแข็งแกร่ง บ่อยครั้งขนาดไหนที่คริสเตียนทั้งหลายหลงลืมหรือไม่เห็นค่าความรอดของตน มีคริสเตียนมากมายขนาดไหนที่ลืมความรู้สึกตอนที่ตนรอดไปแล้ว พวกเขาไม่ชื่นชมยินดีและตื่นเต้นกับมันอีกต่อไปแล้ว พวกเขาหลงกลับไปหาโลกและถึงกับสงสัยในความรอดของตนด้วยซ้ำ เปาโลจึงหนุนใจเราให้สวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้านี้ซึ่งรวมถึงความเชื่อและความรักด้วย โดยให้เราระลึกถึงความหวังแห่งความรอดของเราเสมอเหมือนกับเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะเรา

1 ฐธ 5:9-11 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 10 ผู้ทรงสิ้นพระชนม์

เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์ 11 เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น

อักรทูตเปาโลจึงปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้เกี่ยวกับอวสานกาล ท่านกล่าวถึงความจริงอันเปี่ยมสุข “เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา” พระอาชญา (พระพิโรธ) ที่ถูกพูดถึงในบริบทนี้หมายถึง ยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่งและความยากลำบากที่มาพร้อมกับมัน นอกจากนี้วิวรณ์ 6:17 ก็กล่าวชัดเจนว่ายุคแห่งความทุกข์เวทนาเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็น “วันแห่งพระพิโรธ” นี่ก็คืออีกครั้งถึงการรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปี พระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระพิโรธดังกล่าว

บางคนก็ถ่มมูมมออื่นที่ไม่ใช่การรับขึ้นก่อนยุคเจ็ดปีก็รีบชี้ไปที่ท้ายข้อนี้ที่บอกว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้เรา “ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” พวกเขาอ้างว่าพระพิโรธที่ถูกพูดถึงในตอนต้นของข้อนี้หมายถึงนรก ดังนั้นข้อนี้จึงไม่เกี่ยวข้องกับยุคเจ็ดปีเลย อย่างไรก็ตาม (1) บริบทตั้งแต่ 4:13 ไปจนถึง 5:11 ก็ไม่สนับสนุนตรรกษาดังกล่าว เนื้อหาตอนนี้ทั้งหมดพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ในยุคสุดท้ายบนโลกนี้และไม่ได้พูดถึงความรอดของเราเลย (2) คำที่แปลว่า ความรอด (โซเทเรีย) สามารถแปลได้ด้วยว่า ‘การช่วยให้พ้น’ ซึ่งเป็นความหมายตามพระคัมภีร์เดิมของคำๆ นี้ที่พบบ่อย หากเป็นเช่นนั้นจริง ความหมายก็คือ พระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราให้ต้องเจอกับพระพิโรธของยุคเจ็ดปี แต่ให้เจอกับการช่วยให้พ้นจากความทุกข์เวทนาดังกล่าวโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ท่านกล่าวต่อไปว่า พระองค์ “ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์” คำพูดนี้ย้อนไปพูดถึงเนื้อหาตอนท้ายของบทที่ 4 ไม่ว่าเราจะตื่น (ยังมีชีวิตอยู่ในกายนี้) หรือหลับ (ตายในพระคริสต์) เราก็คควร “มีชีวิตกับพระองค์” เรากำลังมีชีวิตอยู่กับพระองค์ในกายนี้หรือไม่เราก็มีชีวิตอยู่กับพระองค์ในสวรรค์ ไม่ว่าจะในกรณีใด เราก็คเป็นของพระองค์และมีชีวิตอยู่ในพระองค์

เมื่อเห็นถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ท่านจึงหนุนใจว่า “เหตุฉะนั้นจึงหนุนใจกัน และต่างคนต่าง
จงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น” คำที่แปลว่า **หนุนใจ** (*พาราคาและโอ*) มีความหมาย
ในปัจจุบันว่า ‘ให้กำลังใจ’ ความจริงที่สำคัญยิ่งกว่าจาก 4:13 จนถึงบัดนี้คือ กำลังใจที่เกิดจากสิ่ง
ที่รอคอยประชากรของพระเจ้าอยู่ ได้แก่ (1) การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกสำหรับผู้ที่ยังตายแล้วใน
พระคริสต์ (2) การรับขึ้นสำหรับคนที่ยังมีชีวิตอยู่และยังเหลืออยู่ และ (3) การช่วยให้พ้นจากยุค
เจ็ดปีในการรับขึ้นก่อนยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง เราคงไม่มีกำลังใจหากไม่มีการรับขึ้น
ก่อนยุคเจ็ดปี และมันจะไม่เข้ากับบริบทและคำกำชับในเรื่องการให้กำลังใจในพระคัมภีร์ตอนนี้
ด้วย เห็นได้ชัดว่าคำพูดในข้อนี้สื่อถึงทรศนะดังกล่าว

1 ธส 5:12-13   **พี่น้องทั้งหลาย** เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวก
ท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน **13** จงเคารพเขาให้มากในความรัก
เพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน

ขณะที่อัครทูตท่านนี้กำลังจะถึงตอนสุดท้ายของจดหมายฝากฉบับนี้แล้ว ท่านก็นำเสนอ
คำกำชับที่สำคัญ ท่านกำชับพวกเขาให้ “รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน” เราต้องไม่ลืมว่าเปาโลกำลังเขียนถึงคริสตจักรท้องถิ่นแห่ง
หนึ่งอยู่ เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่ทำงานฝ่ายวิญญูณเพื่อพวกเขา ที่ปกครองพวกเขาและตัก
เตือนพวกเขาคือ เหล่าผู้นำของคริสตจักร ท่านกำลังพูดถึงศิษยาภิบาลหลายท่านของคริสตจักร
แห่งนั้น เมื่อเราตีความเช่นนี้ ท่านจึงหนุนใจพวกเขาว่า “จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะ
งานที่เขาได้กระทำ” ประชากรของพระเจ้าจึงถูกกำชับให้รู้จักผู้นำฝ่ายวิญญูณของพวกเขา ให้
นับถือคนเหล่านั้นให้มาก และให้ทำเช่นนั้นด้วยความรักที่มีต่อพันธกิจที่คนเหล่านั้น ได้กระทำ
ความหมายตรงนี้สอดคล้องกับ ฮีบรู 13:7, 17

1 ธส 5:14-15   **แต่พี่น้องทั้งหลาย** เราขอเตือนสติพวกท่านให้ตักเตือนคนที่เกะกะ
หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเขาสู้ออกคนทั้งปวง **15** ระวังให้ดีอย่าให้

คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย

เปาโลจึงปิดท้ายจดหมายฝากของท่านด้วยคำสั่งหลายประการสำหรับคริสตจักรทั้งในตอนนั้นและตอนนี้ (1) “ดักเตือนคนที่เกะกะ” เราไม่ทราบชัดเจนว่าใครเป็นคนที่เกะกะ อย่างไรก็ตามคำที่แปลเช่นนั้น (*อาตักตอส*) หมายถึงคนที่ไม่มีระเบียบ ในสังคมของชาวกรีก คำนี้หมายถึงคนที่ไม่โผล่ไปที่ทำงาน (2) “หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ” แม้ความหมายตรงนี้สามารถหมายถึงคนที่ท้อใจได้ แต่มັນน่าจะหมายถึงคนที่มีความสามารถในการรับรู้ทางสมองจำกัดมากกว่า เราจึงถูกกำชับให้หนุนใจคนเหล่านี้และไม่เพิกเฉยพวกเขา (3) “ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง” คำที่แปลว่า *อ่อนกำลัง (อาสเชเนส)* หมายถึงคนเหล่านั้นที่อ่อนแอเพราะความเจ็บป่วยหรือโรคภัย เราถูกกำชับให้ช่วยเหลือพวกเขา

(4) “มีใจคเอาเบาสู้ออกคนทั้งปวง” เราถูกกำชับให้มีใจคทนนานต่อทุกคน (5) นอกจากนี้ เราถูกกำชับมิให้ “ทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น” การล้างแค้นไม่ใช่หน้าที่ของเรา นี่เป็นสาระสำคัญของคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในเรื่องของการหันแก้มอีกข้างให้ (6) แทนที่จะทำเช่นนั้น เรากลับถูกกำชับให้ “หาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย” คำที่แปลว่า *หาทาง (ดีโอ โค)* มีความหมายว่า ‘ไล่ตาม’ ดังนั้น เราจึงไม่เพียงต้องทำดีเท่านั้น แต่ให้ไล่ตามการทำดีด้วยทั้งในคริสตจักรและในหมู่ชาวโลก

1 ทร 5:16-22   รายการคำสั่งต่างๆยังมีต่อไป คำสั่งส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่คริสเตียนควรปฏิบัติทั้งในตอนนั้นและในตอนนี้ (7) **16 จงชื่นบานอยู่เสมอ** หรือถ้าจะให้ตรงตัวก็คือตลอดเวลา (8) **17 จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ** คำที่แปลว่า *อย่างสม่ำเสมอ (อาดีอาและอิพโตออส)* มีความหมายด้วยว่า *อย่างไม่หยุดหย่อน* (9) **18 จงขอบพระคุณในทุกกรณี** เราถูกกำชับให้ขอบพระคุณไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไรก็ตาม เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราขอบพระคุณ! (10) **19 อย่าดับพระวิญญาณ** บางคนเชื่อว่านี่หมายถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในตัวเรา บางคน

ก็ชี้ให้เห็นว่าในต้นฉบับเดิมไม่มีการทำให้คำว่า spirit (วิญญาณ) เป็นตัวอักษรใหญ่ Spirit (พระวิญญาณ) พวกเขาจึงยึดถือพรรณษาว่าการไม่ดับวิญญาณคือ การรื้อร่นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

(11) **20** อย่าประมาทคำพยากรณ์ ของประทานแห่งการพยากรณ์ยังมีใช้อยู่ในตอนนั้นในฐานะเป็นของประทานอย่างหนึ่งของพระวิญญาณที่ทรงประทานให้แก่คริสตจักรยุคต้น ของประทานดังกล่าวจะสิ้นสุดลงเมื่อพระคัมภีร์ครบสมบูรณ์ดังที่มีบอกไว้ใน 1 โครินธ์ 13:8-10 ในช่วงเวลาขณะนั้น คริสตจักรยุคต้นถูกกำชับมิให้ดูหมิ่นคำพยากรณ์ดังกล่าว (12) **21** จงพิสูจน์ทุกสิ่ง พวกเขาและพวกเราด้วยถูกกำชับให้พิสูจน์วิญญาณต่างๆว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่และตัดสินใจว่าจะเชื่ออะไรที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า (13) **สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น** หลังจากได้พิสูจน์หรือตัดสินใจแล้วว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีฝ่ายวิญญาณ เราก็ต้องยึดมั่นสิ่งนั้นไว้ให้ดี นี่อาจหมายถึงการถกเถียงกันในเวลาต่อมาเกี่ยวกับการจัดสารบบพระคัมภีร์และต้นฉบับสายไหนที่เป็นของจริง (14) สุดท้าย พวกเขา (และเราด้วย) ถูกกำชับให้ **20** เว้นเสียจากสิ่งที่ดูเหมือนชั่วทุกอย่าง เราไม่เพียงต้องไม่เกี่ยวข้องกับความชั่วเท่านั้น แต่เราต้องห่างเสียจากสิ่งที่แม้จะดูเหมือนชั่วด้วย

1 ธส 5:23 และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา เมื่อพิจารณาถึงทุกสิ่งด้านบนและการกระทำสิ่งเหล่านั้น เปาโลก็ทูลขอว่า “ขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด” ความหมายก็คือว่า เมื่อเราปฏิบัติตามคำกำชับทุกข้อด้านบน พระเจ้าก็จะทรงโปรดชำระเราให้สะอาด (หรือทำให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์) การทำให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจดในที่นี้ไม่ใช่การชำระให้บริสุทธิ์ในทางตำแหน่งซึ่งเราได้รับตอนที่เรารับความรอด แต่เป็นการชำระให้บริสุทธิ์แบบต่อเนื่องและในทางปฏิบัติของการดำเนินชีวิตในทางที่บริสุทธิ์แบบวันต่อวัน เมื่อเราปฏิบัติตามคำกำชับทั้งสิบสี่ประการตามที่เอ่ยถึงไปแล้วด้านบน มันก็จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์ส่วนบุคคลในชีวิตของเรา น่าสนใจตรงที่พระเจ้าทรงถูกเรียกในที่นี้ด้วยว่า “องค์พระเจ้าแห่งสันติสุข” แน่ทีเดียวที่พระองค์ทรงถูกเรียกเช่นนั้นอีกสี่ครั้งในพระคัมภีร์

อัครทูตท่านนี้จึงเริ่มต้นส่วนที่เป็นคำอวยพรของจดหมายฝากฉบับนี้ ท่านทูลขอพระเจ้า “ให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา” (1) ตรงนี้บอกชัดเจนถึงองค์ประกอบสามประการของมนุษย์ พระเจ้าทรงสร้างเราให้ประกอบด้วยวิญญาณ, จิตใจ (ความคิด) และร่างกาย (2) คำที่แปลว่า **ปราศจากการติเตียน** (*อาเมี่ยมพ โดส*) มีความหมายแบบพื้นๆว่า ‘เก็บรักษา’ เปาโลจึงฝากการเก็บรักษาจิตวิญญาณของพวกเขาไว้กับพระเจ้าจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมา นี่สื่อชัดเจนถึงความมั่นคงปลอดภัยและการพิทักษ์รักษาประชากรของพระเจ้าในความรอดของพวกเขา (ความรอดไม่หลุดหาย)

1 คร 5:24 พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ ผู้ที่ทรงสัตย์ซื่อในที่นี้จะไม่มีใครอื่นไม่ได้นอกจากพระเจ้าแห่งสันติสุข พระองค์นั่นเองจะทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ให้ปราศจากติเตียนจนถึงวันนั้น นอกจากนี้พระองค์ทรงถูกบรรยายว่าเป็นผู้ที่ **สัตย์ซื่อ** ไม่มีคำเรียกใดอีกแล้วที่จะเหมาะกับพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของเรา พระองค์นั่นเองที่ทรงช่วยเราให้รอดและจะทรงพิทักษ์รักษาเราไว้อย่างสัตย์ซื่อ

1 คร 5:25-26 พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย 26 จงทักทายปราศรัย พวกพี่น้องด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ อัครทูตท่านนี้ปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยคำขอร้องให้พี่น้องทั้งหลายผู้เป็นที่รักของท่านอธิษฐานเพื่อพวกเขาและทักทายพวกพี่น้องทุกคนด้วยจูบอันบริสุทธิ์ นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติและวิธีทักทายปกติในตะวันออกกลางในตอนนั้นจนถึงปัจจุบัน ข้อเท็จจริงที่ว่ามันถูกเรียกว่าจูบอันบริสุทธิ์จึงตัดการสื่อในทางที่ไม่บริสุทธิ์ออกไป

1 คร 5:27 ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง ท่านจึงสั่งพวกเขาว่า “โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง” จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงคนทั้งคริสตจักร มันจึงต้องถูกอ่านให้คนทั้งคริสตจักรฟัง

1 ๒๓ 5:28 ท่านทูลขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรง
อยู่กับท่านทั้งหลายเถิด และปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยลายเซ็นของท่าน เอเมน [จดหมาย
ฉบับแรกถึงชาวเซสโตนิกาได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]